

III. VEZMEME SI KREML?

Vždycky za to může soused – Osudový přesun –
A u vás v Česku policajti vraždí děti – Dějiny jsou
připraveny otočit směr

Podzim 2011. Vladimír a Moskva, Rusko

Pokus posunout Rusko k liberálnějšímu zřízení mírovou výměnou v Kremlu se definitivně hroutí na podzim 2011. Na moskevském stadionu Lužniki se 24. září koná předvolební sjezd strany Jednotné Rusko. Do parlamentních voleb zbývá dva a půl měsíce, do prezidentských půl roku, očekávání od projevu Vladimíra Putina i Dmitrije Medveděva jsou proto velká.

„Řeknu vám to jasně: domluva na tom, co bude kdo z nás dělat a čemu se bude v budoucnu věnovat, mezi námi existuje už několik let,“ pronáší od řečnického pultu pevně Putin o rozložení moci mezi dvěma předními muži v zemi. Původně měl jako první vystupovat Medveděv, ale Putin nechtěl ponechat nic náhodě.

„S Dmitrijem Anatolijevičem Medveděvem máme oba za to, že hlavní není, kdo co bude dělat a na jakých místech bude kdo sedět. Mnohem důležitější je, jak všichni dohromady pracujeme, jakých výsledků dosahujeme a jak se na to dívají občané naší země,“ pokračuje. Ačkoli jsou prý personálie druhotnou otázkou, právě přišel den, kdy se musí řešit i tyto technické záležitosti.

„Dnes musíme rozhodnout, kdo povede naši stranu do voleb do Dumy. Mnozí naši kolegové navrhli mě. Moc vám za to děkuji. Myslím to naprosto vážně.“

Celý stadion tleská.

„Máme tu ale zažitý zvyk, podle kterého vede volební listinu naší strany prezident. Myslím, že není třeba tuto tradici přerušovat,“ naznačuje Putin, kam jeho řeč směřuje dál.

Stadion pomalu dostává odpověď na první z velkých otázek dne.

„Proto navrhuji, aby naši kandidátku do Dumy vedl prezident Dmitrij Anatolijevič Medveděv,“ pronáší Putin klidně a tisíce lidí opět pomalu začínají tleskat.

Kamery zachycují Medveděva, který polyká těžkou prohru. Přesto vstává a mává přítomným. Někteří lidé se tváří zmateně, jiní se zvedají a tleskají vestoje. Putin odchází z pódia, k pultu míří Medveděv. Po cestě si krátce a chladně potřesou rukou. Medveděv přichází na pódium. Zdá se, že na něj teprve teď dopadá plná tíha prohry. Nastoupí před pult, pokouší se o úsměv, mlčí.

„V tomto sále je taková energie, že vás to prostě plní emocemi,“ prohlásí nakonec rozřeseným hlasem. „S přihlédnutím k návrhu, abych vedl stranu do voleb, věnoval se stranické práci a při úspěchu ve volbách pak i praktické práci ve vládě, by podle mě měl sjezd podpořit kandidaturu předsedy strany Vladimíra Putina na funkci prezidenta naší země.“

Sál propuká v jásot.

„Lidé se mě i Vladimíra Vladimiroviče ptali, kdy už se rozhodneme a jestli jsme se nepohádali. Chci vás ubezpečit, že jde o hluboce promyšlené rozhodnutí už z doby, kdy jsme uzavřeli spojení. Postavili jsme naše Rusko na nohy a nikomu ho nedáme. Nedáme ho těm, kteří jej chtějí zničit, ani podvodníkům, kteří kolem sebe házejí prázdnými a nesplnitelnými hesly a sliby. Naše milovaná země, naše Rusko, musí patřit svobodným, pořádkumilovným a čestným lidem. A já jsem si jistý tím, že jim patřit bude.“

Když se sjezd odpoledne rozejde, je jasno. Předání moci uvnitř samotného režimu se nepodařilo. Jestli má Rusko změnit kurz směrem k demokratické a liberální zemi, zbývá už jen jediná cesta.

* * *